

lované, nelze v tom viděti více, nežli nezdar podniku. Zásada bezpečnosti právních styků však vyžaduje, že se má smlouva zachovati, třebaže to bylo spojeno pro pozdější změnu poměru se ztrátou, byť neočekávanou. Tím se nestalo ještě plnění nemožné náhodou. To platí v souzeném případě tím více, že jde o plnění žalované, na něž neměly dotyčné poměry ani přímého vlivu, neboť jestliže vedly k zastavení provozu podniku, staly se tím sice objednané tiskopisy (programy) zbytečné, ale nelze proto mluvit o nemožném odběru a o nemožnosti vzájemného plnění, t. j. zaplatiti za ně příslušnou částku. Schází tudíž předpoklady hospodářské nemožnosti plnění podle § 1447 obč. zák., která by přicházela v úvahu (sr. rozhodnutí čis. 8992 sb. n. s.). Nejde o náhradu škody, jak se tvrdí v dovolání, ani o nárok na přiměřené odškodnění podle § 1168 první odstavec druhé věty obč. zák., nýbrž jde o nárok ve smyslu § 1168 první odstavec první věty obč. zák., dle kteréhožto zákonného ustanovení náleží podnikateli, přes to, že dílo nebylo provedeno, smluvený plat, když byl ochoten plnit a zabránily-li tomu okolnosti, jež se sběhly na straně objednatelově. Ze zjištění prvních soudů patrně, že tomu tak v souzeném případě bylo, a odvolací soud správně vystihl, že jde o žalobu na plnění ze smlouvy a nikoliv o nárok náhradní, jenž by tu byl již v době zahájeného vyrovnacího řízení. Poněvadž pak jde o nesplněnou smlouvu, na kterou zahájení vyrovnacího řízení nemělo vlivu (srov. rozh. čis. 5428 sb. n. s.), posoudil odvolací soud s hlediska § 1168 obč. zák. správně věc po stránce právní.

Čís. 14726.

K § 6 alim. zák.

K povolení zajišťovací exekuce pro výživné stačí, že muselo býti již jednou proti dlužníku splatné výživné exekučně vymáháno; nového prodlení jeho není třeba.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1935, Rv II 646/35.)

Žalované byla povolena k vydobytí splatného výživného exekuce zabavením a příkázáním pense žalobcovy k vybrání s obmezením podle zákona čis. 314/20 sb. z. a n. jakož i zajišťovací exekuce týmiž exekučními prostředky k zajištění budoucně dospívajících dávek. Žalobce tvrdě, že svoji alimentární povinnost řádně plní, takže není na zadrželém výživném žalované nic dlužen, domáhá se, by byla z toho důvodu exekuce k vydobytí i zajištění prohlášena za nepřipustnou. Prv ý s o u d uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu na prohlášení zajišťovací exekuce za nepřipustnou zamítl. D ů v o d y : Prvý soud jest názoru, že žalovaná neprávem vedla exekuci k zajištění částky 1.200 Kč na výživném za 1 rok, poněvadž povinný (žalobce) výživné ve výši 100 Kč, připadající na měsíc leden 1935, včas zaplatil a tudíž nedal dojít k nové exekuci pro neplacení výživného (§ 372 ex. ř.) a opírá svůj názor o rozhodnutí čis. 10330 sb. n. s., v němž nejvyšší soud praví výslovně, že nemůže býti smyslem zákona, aby povinný byl pro jediné prodlení po celou dobu

trvání vyživovací povinnosti vydán každý rok zajišťovací exekuci, i když svoje povinnosti řádně plní. Avšak předpis § 372 ex. ř. zatím doznal změny zákonem ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 na rok 1931 sb. z. a n., podle něhož předpokladem zajišťovací exekuce není, jak dříve, opětne prodlení v placení výživného dlužníkem a i pro povolení pozdější exekuce zajišťovací není zapotřebí opětneho prodlení dlužníka. To vyplývá úplně jasně ze znění zákona samého, uvádí-li zákon, že zajišťovací exekuci lze povolit, jakmile se zahájí, nebo již dříve se zahájila proti dlužníku exekuce k vydobytí některé dospělé dávky. Pro liknavost žalobcovu musely býti již od roku 1931 vedeny exekuce uhrazovací a zajišťovací až do konce roku 1934. Nepadá nijak na váhu, že žalobce koncem prosince 1934 včas platil výživné připadající na měsíc leden 1935. Exekuce uhrazovací ku vydobytí částky 100 Kč za měsíc leden 1935 byla sice neoprávněně vedena žalovanou, avšak exekuci zajišťovací žalovaná podle znění § 6 zák. čís. 4/31 sb. z. a n. právem zahájila.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Podle § 6 alim. zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4/31 sb. z. a n. může k zajištění nároku na výživu býti povolena zajišťovací exekuce, jakmile se zahájí nebo již dříve zahájila proti dlužníku exekuce k vydobytí některé dospělé dávky. Již z doslovu tohoto ustanovení plyne, že k povolení zajišťovací exekuce pro alimenty stačí, že již jednou muselo býti proti dlužníku splatné výživné exekučně vymáháno a není k nové zajišťovací exekuci třeba nového prodlení dlužníkov. Účelem tohoto zákonného ustanovení jest, aby bylo zabezpečeno nerušené pobírání výživného, aby osoba na výživné odkázaná nemusela čekat, zdali dlužník příští vyživovací částku dobrovolně zaplatí čili nic. Tomu nijak neodporuje ustanovení, že zajištění smí býti pokaždé povoleno jen pro dávky, které dospějí v jednom roce, neboť to má význam jen pro rozsah jistoty, která se má vztahovati toliko na souhrn vyživovacích splátek jednoho roku. Zásady vyslovené v rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. listopadu 1930 čís. 10330 sb. n. s., tedy před účinností alimentárního zákona, kterým byl změněn § 372 ex. ř., použití nelze. Poněvadž pak žalovaná byla nucena vésti proti žalobci již třikráte exekuci uhrazovací i zajišťovací, byla proti němu právem povolena nová exekuce zajišťovací na dobu od 1. února 1935 do 31. ledna 1936, i když při jejím zahájení nebyl se žádnou splátkou v prodlení.

Čís. 14727.

K výkladu § 1 (2) čís. 9 zák. čís. 44/28 Sb. z. a n.

I za platnosti zákonů o ochraně nájemníků, jež předcházely zákonu čís. 32/34 Sb. z. a n., bylo předpokladem pro nároky nájemníkovy uvedené v § 1 (2) čís. 9 zák. čís. 44/28 zavinění pronajímatelevo.

Důkazní břímě stihá pronajímatele.

Význam slov »po odevzdání bytu«.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1935, Rv I 821/34.)